

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **MPM Invest s.r.o.**, se sídlem Rokycanova 2798, Pardubice - Zelené Předměstí, zastoupené JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Boženy Němcové 2625, Pardubice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 1. 2013, čj. 31 Af 28/2012 – 83,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 1. 2013, čj. 31 Af 28/2012 – 83, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem ze dne 24. 5. 2012, čj. 31 Af 28/2012 - 47, krajský soud zamítl žalobu na ochranu proti nečinnosti, jíž se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí o stanovení daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben roku 2011. Krajský soud dospěl k závěru, že postup žalovaného, který zahájil daňovou kontrolu, byl důvodný. Krajský soud uzavřel, že k datu vydání rozsudku neměl žalovaný dostatek důkazů, na jejichž základě by mohl daňovou kontrolu uzavřít a přisvědčit tvrzení žalobkyně, že nárok na nadměrný odpočet uplatňuje v souladu se zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 11. 2012, čj. 1 Ans 11/2012 - 59, rozhodnutí krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Soudní obranou proti postupu správce daně při vedení daňové kontroly je totiž žaloba podle § 82 a násl. na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, nikoliv žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. Krajský soud se nesprávně zaobíral úvahami o možné nečinnosti žalovaného, jakkoliv postupy správce daně v souvislosti s daňovou kontrolou nemohou být nečinností ve smyslu soudního řádu správního.

[2] Na rozsudek Nejvyššího správního soudu reagovala žalobkyně doplněním právní argumentace a návrhem na změnu žalobního petitu. Krajský soud následně žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. V něm nejprve obsáhle popsal dosavadní vývoj věci a nastínil

závazný názor Nejvyššího správního soudu. Na základě toho konstatoval, že žalobkyně se měla proti postupu žalovaného bránit zásahovou žalobou podle § 82 s. ř. s. a nikoliv žalobou nečinnostní podle § 70 s. ř. s. Podaná žaloba nevykazovala žádné znaky žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Proto žalobu opětovně zamítl jako nedůvodnou.

[3] Proti rozsudku krajského soudu žalobkyně (stěžovatelka) opět brojila kasační stížností. Stěžovatelka nejprve shrnula historii svého případu. Dále uvedla, že se krajský soud nezabýval dostatečně specifiky dané věci. V tomto ohledu kritizuje i předchozí kasační rozhodnutí NSS, neboť v jejím případě nečinnostní žaloba vyloučena není. Dále uvádí, že podstatou její žaloby ze dne 6. 1. 2012 byla zcela zjevně její snaha domoci se soudní ochrany proti konání žalovaného, který v rámci postupu pro odstranění pochybností zcela zbytečně provádí takové úkony, které nemohou mít vliv na výsledek vlastního daňového řízení žalobkyně, nýbrž nanejvýš na výsledek daňového řízení jiných osob (dodavatelů žalobkyně). Krajský soud se ale vůbec nevypořádal s tím, proč by nebylo možno její žalobu posuzovat jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Naprosto vůbec se pak nevypořádal s návrhem stěžovatelky na změnu petitu a doplněním argumentace stěžovatelky v podání ze dne 14. 12. 2012. Toto podání soud ve svém rozsudku dokonce ani nezmiňuje. Tím však krajský soud své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka proto navrhla, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil jako nezákonný, případně nepřezkoumatelný.

[4] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost. Nepřijatelná je nicméně polemika stěžovatelky se závěry předchozího zrušujícího rozsudku čj. 1 Ans 11/2012 - 59 [viz § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Stěžovatelka tvrdí, že ještě před vydáním touto kasační stížností napadeného rozsudku doplnila svou právní argumentaci a navrhla změnu žalobního petitu. Zdejší soud tuto skutečnost ověřil ze soudního spisu. V něm je podání stěžovatelky ze dne 14. 12. 2012, doručené soudu téhož dne, obsaženo na č. l. 70-72. Krajský soud vskutku na toto podání ve svém rozsudku ze dne 9. 1. 2013 nijak nezareagoval, dokonce jej v obsáhlém popisu celé věci ani nezmiňoval. Tím však zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2006, čj. 3 Ads 5/2005 - 59).

[7] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Vypořádá se tedy s podáním stěžovatelky ze dne 14. 12. 2012. V novém rozhodnutí též rozhodne o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu